

Stanislav A. Hošek: GENERÁL V.V. PREZIDENTEM IN SPE

infokuryr.cz/n/2023/02/17/stanislav-a-hosek-general-v-v-prezidentem-in-spe

kurýr

17. února 2023

**PŘÍSAHAL JSEM
KOMUNISTŮM,
PŘÍSAHAL JSEM
NATO A TEĎ SE
UČÍM ISLÁM.
JSEM PROSTĚ
DOKONALE
FLEXIBILNÍ.
BUDU SKVĚLÝM
PREZIDENTEM
BÖHMEN UND
MÄHREN**

Úvodem

Doposud nikdy jsem necítil potřebu zajímat se o činnost prezidenta v období od vyhlášení volebních výsledků do složení slibu. Mimo jiné i proto pro něj nemám pojmenování. Nedávno zvolený prezidentský kandidát ho sice pojmenoval jakýmsi přechodným obdobím, leč já budu používat výstižnější termín; „prezident in spe“, kterého v této souvislosti užil všestranně vzdělaný Jan Campbell. Chování současného prezidenta in spe považuji za potřebné sledovat, vyhodnocovat a komentovat prakticky od prvního dne hned z několika důvodů.

Za prvé, že jde o osobnost začínající svou politickou kariéru nejvyšší ústavní funkcí, což hodnotím nejen jako závažný charakterový rys jeho osobnosti, ale především jako nezanedbatelné riziko pro celou společnost. Za druhé a především, že v současné mezinárodní situaci byl prezidentem zvolen celoživotně působící voják, což vnímám jako mnohonásobné riziko pro naši zem. Za třetí že jako generál působil v jediné z nejvyšších funkcí NATO, takže vzniká riziko, že zájmy našeho státu bude podřizovat především, ba až dominantně „širším“ (NATO a EU), nebo dokonce „vyšším“ (USA) zájmům, protože jako vojenský diplomat, za něhož se považuje, je k tomu vycvičen. A konečně i proto, že byl v předvolební kampani tak privilegovaně medializován, že celá mocenská struktura, včetně médií, dokonce i těch veřejnoprávních, se chovala jako členové jeho předvolebního štábu.

Navíc mě k zájmu o činnost generála pana Petra Pavla (P.P.P.) ještě před tím, než složí prezidentský slib, motivovalo už jeho chování hned v den vyhlášení volebních výsledků. V blahopřejné show sehrál totiž s madam Čaputovou nezvyklou estrádu pro obecný lid. Z její strany to bylo humpoláctví státníka a z jeho typický začátečnický přešlap. Porušil jím nejen tradici našich prezidentů, ale zachoval se velmi podivně i s ohledem na obecné zvyklosti státníků světa.

Chování, veřejně projevené názory a uskutečněná jednání právě v prvních dnech jsou naprosto nezanedbatelným indikátorem připravenosti na prezidentskou funkci a rovněž základním podkladem pro předpokládané odhady budoucí činnosti.

K některým všeobecnějším prohlášením.

V prvních povolebních rozhovorech prezident in spe sdělil veřejnosti, že bude „*prezidentem aktivním ale ne aktivistickým*“. Jelikož, pojmosloví blíže nevysvětlil, dovolím si tuto terminologii v dalším textu chápat tak, jak ji vykládá slovník českého jazyka a Wikipedia. Nevím proč, ale ta fráze ve mně vzbudila vzpomínku na heslo mírového hnutí v polovině minulého století, na začátcích jaderného

zbrojení na obou stranách „železné opony“; „Bud' aktivní, abys nebyl radioaktivní“. Asi proto, že je dneska v mých očích neobyčejně aktuálním.

Současně s předešlým výrokem prohlásil: *„Nechci se chovat jako neřízená střela. Veškeré své zahraničněpolitické kroky budu konzultovat s vládou tak, abychom byli v jednotě* což ilustroval tím, že hned v prvních dnech telefonoval prezidentce Tchaj-wanu a prezidentu Ukrajiny. Nejenže nebude neřízenou střelou, ale bude přesně naváděnou střelou podle zájmů ležících mimo naši zem.

Lidu obecnému pak adresoval výrok: *„...a prezident by určitě měl fungovat jako osoba, která se bude snažit ovlivňovat lidi k tomu, co je správné a co je v zájmu naprosté většiny našich občanů. A i proto kdykoli nastane taková situace, například válka na Ukrajině či migrační vlna, která budí emoce, tak prezident rozhodně musí zaujmout stanovisko“*. Prezident in spe i v jiných výrociích prokázal že za prvé propadl iluzi držitele názorů naprosté většiny obyvatel, ačkoliv jej volilo jen 3,7 milionu voličů, zatím co všech občanů, tedy obyvatel nad 15 let je 9 milionů. Druhou iluzí je, že všichni voliči sdílejí jeho názory na každý zásadní problém této země. Za třetí vnímám, že získal jakoby komplex „tatíčkovství“, který ho opravňuje lidi vychovávat. Ale obludnou schizofrenií je, že své celoživotní zkušenosti, světový názor a řešení každého problému už předem považuje za správné, tedy jediné oprávněné, takže za svou státnickou povinnost ba doslova posláni považuje společnost pro ně zmanipulovat. Jasný to zárodek autoritářství, riziko diktátorství.

Prohlásil, že chce působit na zjemnění, věcnost a slušnost v politickém prostoru. Proto se bude chovat tak, že *„Lidé uvidí změnu v komunikaci prezidenta k občanům, uvidí změnu v komunikaci k médiím, nakonec i změnu komunikace mezi politiky samotnými, orientaci na řešení skutečných problémů a méně osočování a obviňování. Věřím, že to všechno lidé ucítí velmi rychle.“* Ucítili to opravdu rychle dokonce ihned, když o odcházejícím prezidentovi řekl: *„Miloš Zeman bohužel přinesl do naší politiky hrubost,*

zákulisní tahy, nevraživost a také dost velkou hodnotovou degradaci.“ Každý, kdo si tento hrubiánský hodnotící výrok doplní kupříkladu o již uvedené tvrzení o činnosti Babiše a Orbána ihned pochopí jakou bude realizovat atmosféru v naší politicko-mediální vrstvě. Moje babička by jeho výroky charakterizovala asi slovy, že si nevidí do úst. Ona by to řekla vulgárněji, což by bylo oprávněně mnohem výstižnější.

První kroky v zahraniční politice.

Tchaj-wan

Pravomoci prezidenta jsou nejvýznamnější v oblasti mezinárodních vztahů. Proto se pokusím o hodnocení prvních kroků prezidenta in spe v této oblasti. Zmíním se pouze o dvou. Prvním z nich jsou aktivity kolem Tchaj-wanu. Nesouhlasím s názorem, že telefonát jeho prezidentce a zájem o setkání právě s ní není porušením jak naší dosavadní zahraniční politiky, tak především mezinárodně uznávaného principu jedné Číny. Porušením principu jedné Číny je to nepopíratelně. Paní Cchaj Jing-wen je totiž dlouhodobou předsedkyní „Demokratické pokrokové strany“, která má ve svém programu jednoznačně deklarováno odtržení ostrova od kontinentální Číny.

Do nástupu vlády Fialovy pětikoalice náš stát dodržoval striktně mezinárodní úzus vztahů k ČLR. Už koncem roku 2020 se ale utrhl ze řetězu jeden z ústavních činitelů patřících do stáje dnešních politických vládců a jeho zaražená puberta způsobila snížení šancí k uplatňování se naší ekonomiky v globálním světě. Detailní pohled na naši pozici lze najít na webu <https://casopisargument.cz/?p=48477>

Prezident in spe svým jednáním pouze kopíruje dvojaké chování USA, která ne jedné straně neustále zdůrazňuje dodržování principu jedné Číny, ale na druhé samotnou ČLR vyhlašuje za svého největšího nepřítele a Tchaj-wan vyzbrojuje proti údajnému

nebezpečí agrese ze strany ČLR, čti fakticky ale k roli „Ukrajiny východu“. Napodobování této politiky není jednání aktivního státníka, leč silně aktivistického

Z přehršle výroků prezidenta in spe ke vztahům s ČLR mě nejvíc zaujal, cituji: „*Čína a její režim není v tuto chvíli přátelskou zemí, není kompatibilní se západními demokraciemi, pokud jde o jejich strategické cíle a principy*“. Jde o úděsnou frázi, kterou ani nelze přeložit do lidštiny, protože v politice užívá nepřípadných slov, jako v tomto případě pojmu kompatibilita, patřící spíše do výuky o zbraňových systémech.

Chování našich současných politických vládců ve věci Tchaj-wanu je trapností ubohých nýmandů. Obrazně řečeno naše zemička svým provokováním není ani hrotem drápu amerického orla, který se snaží prorazit kůži Čínského draka, což by mohla být tak role nanejvýš Británie či Japonska, ale pouze sosákem ováda kroužícího kolem dračího análního otvoru.

Maďarsko

Podobně ostudné je vyjadřování prezidenta in spe k Maďarsku. Kromě již uvedeného citátu porovnávajícího Babiše a Orbána, i v zahraničních médiích proběhla následující zpráva. Nový český prezident, který se úřadu má ujmout v březnu, řekl, že *vidí příležitost k rozvoji své země a aliance Visegrádské spolupráce mezi Slovenskem, Polskem a Maďarskem, i když se obává o moc Viktora Orbána nad Budapeští*. Poznamenal, že *Orbán nedávno nahradil vojenské důstojníky, o kterých se tvrdilo, že jsou více spjatí s NATO než s vlastními proruskými názory maďarského vůdce...To, co jsem v posledních letech viděl v Maďarsku, byla postupná koncentrace moci kolem Viktora Orbána, a zároveň snaha omezovat všechny, kteří měli odlišné názory*,” uvedl Pavel. „*Odstranění důstojníků pokračuje*“, dodal.

Prezident in spe v tomto případě není „slonem v porcelánu“ státnického eléva. Jde o jasně promyšlené chování se záměrem izolovat Maďarsko od VS, deklarovat ho jako nepřítele trojspolku USA-NATO-EU, ale zároveň zasahovat do vnitřních záležitostí jiné země a osočovat jeho nejvyššího představitele. Prostě katastrofa. Aniž by projevil především zájem o setkání s Orbánem, kdy by si mohli podebatovat. Demokrat každým coulem, jakož i nositel těch skutečných evropských hodnot.

Soudím, že ani jako prezident po inauguraci by si neměl Pavel dovolovat výroky podobného typu. Opravdový státník by si nejdříve nechal diplomatickou cestou prosondovat možnost soukromého dialogu s Orbánem. Následně by se pokusil o hledání kompromisů, jako východiska každého vztahu v mezinárodním společenství. V konkrétním sepětí zemí V4 jde pak o výrok naprosto odporující proklamaci o rozvoji aliance V4.

Oba uvedené příklady mě nenechávají na pochybách o tom, kdo je vrchním velitelem prezidenta in spe, a jakou pozici má v jeho myšlení náš stát v „nadstátu“ EU.

Ukrajina, válka, jaderná

K tomuto tématu jen tři poznámky.

Prezident in spe si po zvolení nesundal vojenský „stejnokroj“. Vůbec jej nenapadlo, že každého státníka, ba i politika mezinárodní deklaráce a další dokumenty nesmlouvavě zavazují v případě ozbrojeného konfliktu udělat vše pro jeho ukončení. Kdo z nich se tak nechová, je minimálně militaristou a potažmo i válečným zločincem.

Za hlavní stanovisko k Ukrajině považuji jeho vyjádření že:

„Ukrajinu nemůžeme nechat padnout, pokud ji opustíme nebo jí nebudeme dostatečně pomáhat, a umožníme tak Rusku vyhrát, pak jsme svým způsobem prohráli my všichni. Měli bychom dělat všechno pro to, aby Ukrajina v tomto konfliktu uspěla. A pokud jí

chybějí nějaké zbraně, tak bychom měli být připraveni jí je dodat. Ale nic nám nebrání materiálně i finančně Ukrajinu podporovat tak, aby ten boj mohla úspěšně dovést do konce,“

Jestliže se prezident in spe projevil jako státník nekompetentním, pak tady dokazuje, že ve své celoživotní profesi nevyrostl v generálského stratéga, ale zůstal svým myšlením v úrovni tak asi seržanta. Nenechat *Rusko vyhrát* znamená splnit záměr Ukrajiny, jímž je navrácení jejích hranic do stavu před rok 2014, čili včetně návratu Krymu. Opravdový stratég musí vědět, že Rusko takový výsledek nedovolí. Čili musí si být vědom toho, že trvat na takovém cíli znamená jadernou válku. Jako politický stratég pak musí vědět, že jaderným bojištěm bude jen a pouze Evropa. USA nikdy do globálního konfliktu s Ruskem nepůjde, byla by to nejen její sebevražda, ale dost možná i lidstva.

Stanislav A. Hošek

PRO

PRÁVO RESPEKT ODBORNOST

Sdílet: